

És most ott ülünk a Titanicon

2026 június 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A rettenthetetlen ellentengernagy biztos kézzel kormányozta a magyar cirkálót...

A rettenthetetlen ellentengernagy biztos kézzel kormányozta a magyar cirkálót az egyre tajtékosabbá váló tengeren sziklák és zátonyok között ellenséges naszádok perg?tüzében és rejtett öblökb?l támadó kalózhajók

csáklyái el?l kitérve a nyugodtabb vizekre vezet? sz?k átjáró felé.

Ám a legénység soraiba az id?k során felel?tlen módon Heged?s hadnagyok, Gerébek és a navigátor-állásba erkölcsi és mentális képességek híján be nem engedhet? potyautasok is keveredtek, a hajót egyre vadabb hullámok dobálták, az önfeledt tengeri utazásra vágyó utasok szorongtak, sokuk tengeribeteg lett. Végül a cirkálót nemzetközi flotta vette pusztító kartácst?z alá, így nem sokkal azel?tt, hogy elérhette volna a reményt ígér? átjárót, megadásra és kikötésre kényszerült. Az ellenséges admirálisok és sorhajóhadnagyok elégedetten vontatták saját kiköt?jükbe a zsákmányul ejtett magyar hajót, a sápadt, szédül? utasokat és a foglyul ejtett haditengerészeket áttessékelték az éppen induló Titanicra, amelynek kihajózását diadalmasan ünnepelte a kalózhajókról átugrált Bender-log népe. *„Nagyok vagyunk. Szabadok vagyunk. Csodálatraméltók vagyunk. Legcsodálatosabb népe a vadonnak! Mindnyájan azt mondjuk, hát lehetetlen, hogy igaz ne legyen!”* – így visítottak, és piszokkal dobálták meg az elfoglalt cirkáló hajósait, majd

> *kapitányt állítottak maguk közül, aki remeg? elégedettséggel nézegette magán az elzsákmányolt, rá nevetségesen nagy kapitányi egyenruhát.*

Firgett-forgott a tükör el?tt, és világhódítás érzése kerítette hatalmába, amikor a Titanic köteleit a Bender-log népe hisztérikus buzgalommal elharapdálta, és a hajó lomhán gyorsulva, a foglyul ejtett cirkálót maga után vonszolva elindult valahová. Az úticél kérdéses, s?t, kétséges volt, mindenesetre nyugat felé siklott a hajó, egyre távolabb a megállított, eladott, foglyul ejtett magyar cirkáló által h?siesen kutatott sz?k átjárótól.

A Bender-log népe nyerítve röhögött, úgy dobálta a piszkot egymásra, a cirkáló foglyul ejtett legénységére és a vízbe,

> *a kapitány hosszú monológban újra és újra szerelmet vallott önnön tükörképének, a kormánykereket markolászló kalózok rádión követték az irányítóközpontból érkez? idegen nyelv? utasításokat.*

Egyikük, akit a külügynökök népe csak Küll?nek nevezett, az Örömóda dallamára gyorsan felvonta a csillagos birodalmi zászlót, amit?l a Bender-log zajos rivalgásba kezdett. Diadalmasan körbeugrándozták a Titanicot, hangjuk betöltötte a hajót. *„Nagyok vagyunk. Szabadok vagyunk. Csodálatraméltók vagyunk. Legcsodálatosabb népe a vadonnak! Mindnyájan azt mondjuk, hát lehetetlen, hogy igaz ne legyen!”* – ismételgették sivítva.

Közben besötétedett, és mintha a szél is er?södni kezdett volna. Az óceán nyugtalanul fodrozódni kezdett, id?vel tarajos hullámok is nekicsattantak a Titanic oldalának.

A kiköt?, ahonnan indult, egyre távolabbivá vált. Lassan zsugorodtak a világítótornyok, fényük már csak pislákolt. A halász, aki a partközeli szelídebb vizeken vetette ki hálóját, értetlenül nézett a fénytelen éjszakába t?n? Titanic után.

– Csak azokat a jéghegyeket kerülje el valahogy! – dörmögte magában.

Ágoston Balázs

www.demokrata.hu

Ajánló